

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

METALL – eko s.r.o.

IČO: 247 31 935

se sídlem Wenzigova 7, Praha 2

zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Novákovou, Ph.D

sídlem nám. Míru 15, Praha 2

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství

se sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2014, č. j. 23172/14/5000-14503-703692,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2014, č. j. 23172/14/5000-14503-703692 a zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10 ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3985803/14/2010-25201-109657, č. j. 3985819/14/2010-25201-109657, č. j. 3985827/14/2010-25201-109657, č. j. 3985837/14/2010-25201-109657 a č. j. 3985855/14/2010-25201-109657, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petry Novákové, Ph.D., advokátky.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byly potvrzeny zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3985803/14/2010-25201-109657, č. j. 3985819/14/2010-25201-109657, c. j. 3985827/14/2010-25201-109657, č. j. 3985837/14/2010-25201-109657 a č. j. 3985855/14/2010-25201-109657.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Finanční úřad vedl se žalobcem postup k odstranění pochybností ohledně DPH za měsíc listopad a prosinec 2013. V rámci postupu k odstranění pochybností ohledně DPH za měsíc listopad finanční úřad provedl u žalobce dne 19. 3. 2014 místní šetření. Z protokolu o místním šetření ze dne 19. 3. 2014, č. j. 671806/14/2010-5403-108038, vyplývá, že žalobce s finančním úřadem plně spolupracoval. Vysvětlil mu předmět svého podnikání a podal informace o svých konkrétních odběratelích a dodavatelích. Finanční úřad také zjistil, že předmětem podnikání žalobce je nákup a prodej zlata a investičního zlata.
4. Zajišťovacím příkazem ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3985803/14/2010-25201-109657, finanční úřad uložil žalobci zajistit úhradu DPH za leden 2014, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na účet finančního úřadu ve výši 1 321 880 Kč. Zároveň rozhodl, že zajišťovací příkaz je účinný a vykonatelný okamžikem vydání, neboť hrozí nebezpečí z prodlení (§ 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon o DPH“).
5. Finanční úřad v odůvodnění uvedl, že jeho kvalifikovaný odhad daňové povinnosti žalobce za měsíc leden 2014 činí 1 322 850 Kč a přitom vlastní vykázaná daňová povinnost byla pouze 970 Kč. Vzhledem k tomu, že správce daně má oprávněnou obavu, že daňový subjekt nebude schopen doložit daňovými doklady nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění, stanoví částku k zajištění daně dle přijatých úplat od plátců daně z přidané hodnoty, při zohlednění úhrad plátcům daně z přidané hodnoty.
6. Finanční úřad přitom dospěl k závěru, že je odůvodněná obava, že dosud nestanovená daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2014 bude v době její splatnosti a vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi a že zároveň hrozí nebezpečí z prodlení opodstatňující použití § 103 zákona o DPH. K tomuto svému rozhodnutí dospěl na základě následujících okolností.
7. Žalobce je na Finančním úřadu pro hl. m. Prahu registrován k dani z příjmů právnických osob od 8. 9. 2010 a k dani z přidané hodnoty od 1. 3. 2013 jako měsíční plátec. K dani z přidané hodnoty společnost podává tvrzení, ve kterých vykazuje milionové, v některých obdobích i desetimilionové obraty s malými daňovými povinnostmi, které nejsou hrazeny,

a ke dni 10. 6. 2014 dluh daňového subjektu na dani z přidané hodnoty činí 109 580 Kč. U daňového subjektu je veden postup k odstranění pochybností za listopad 2013 a byl zahájen postup k odstranění pochybností za prosinec 2013. Při šetřeních bylo zjištěno, že daňový subjekt se zabývá nákupem a prodejem investičního zlata a šperkařského zlata.

8. Na účtech žalobce probíhají měsíční platební transakce v řádech milionů Kč. Analýzou bankovních účtů bylo zjištěno, že po připsání finanční částky od jednotlivých odběratelů je většina peněžních prostředků přeposlána na jiný bankovní účet. Z tohoto účtu je poté většina finančních prostředků odeslána na zahraniční bankovní účet, který vlastní daňový subjekt Bedra GmbH, hlavní dodavatel daňového subjektu. Na bankovním účtu nedochází k platbám, které by nasvědčovaly provozu společnosti, kromě úhrady nájmu nebyly zjištěny platby za energie, telefon, vedení účetnictví apod. Dále bylo zjištěno, že jedním z hlavních odběratelů je daňový subjekt Carl Schaefer (Czech) s.r.o., jehož jednatelem a 40 % společníkem je pan Ing. M. U. Ing. M. U. je disponentem jak bankovního účtu společnosti Carl Schaefer (Czech) s.r.o., tak i bankovních účtů žalobce. Tyto skutečnosti naznačují velmi rizikové jednání.
9. Ačkoli měsíční obrat žalobce dosahuje milionových, někdy i desetimilionových částek, nebyly na webu nalezeny jeho webové stránky, inzerce ani žádné reference. Žalobce není registrován k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti nebo k silniční dani, jak by odpovídalo běžné podnikatelské činnosti obchodní společnosti s tak velkým obrátem. Žalobce vykazuje v daňových tvrzeních k dani z přidané hodnoty jinou výši pořizovaného zboží, než správce daně zjistil z informačního systému VIES. Z výše uvedeného se lze oprávněně domnívat, že daňový subjekt, stejně jako jeho dodavatelé, jsou součástí řetězce a že daň v řetězci nebude zaplacená.
10. Správce daně provedl lustraci majetku žalobce ze všech jemu dostupných databází a nezjistil vlastnictví nemovitostí, vozidel, podílů ve společnostech a jiných majetkových hodnot, ani movitých věcí.
11. Podle finančního úřadu z výše uvedených skutečností je patrné, že se jedná o vysoce rizikový daňový subjekt, u kterého existuje odůvodněná obava, že žalobce podává tvrzení k dani z přidané hodnoty s nesprávně vyčíslenou daňovou povinností a že výsledná daňová povinnost bude v době její vykonatelnosti nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Správce daně došel také k přesvědčení, že v daném případě existuje nebezpečí z prodlení. Společnost s ručením omezeným bez jakéhokoliv reálného majetku může ukončit své podnikatelské aktivity okamžitě, bez jakékoliv časové prodlevy, aniž by bylo možné ze strany správce daně se jakýmkoliv způsobem následně domoci úhrady daňových nedoplatků.
12. Zajišťovacím příkazem č. j. 3985819/14/2010-25201-109657 finanční úřad uložil žalobci zajistit úhradu DPH za únor 2014, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na účet finančního úřadu ve výši 3 103 819 Kč. Příkaz byl odůvodněn shodně jako výše uvedený příkaz týkající se ledna 2014.
13. Zajišťovacím příkazem č. j. 3985827/14/2010-25201-109657 finanční úřad uložil žalobci zajistit úhradu DPH za březen 2014, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na účet finančního úřadu ve výši 2 660 017 Kč. Příkaz byl odůvodněn shodně jako výše uvedený příkaz týkající se ledna 2014.

14. Zajišťovacím příkazem č. j. 3985837/14/2010-25201-109657 finanční úřad uložil žalobci zajistit úhradu DPH za duben 2014, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na účet finančního úřadu ve výši 1 493 854 Kč. Příkaz byl odůvodněn shodně jako výše uvedený příkaz týkající se ledna 2014.
15. Zajišťovacím příkazem č. j. 3985855/14/2010-25201-109657 finanční úřad uložil žalobci zajistit úhradu DPH za květen 2014, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na účet finančního úřadu ve výši 325 924 Kč. Příkaz byl odůvodněn shodně jako výše uvedený příkaz týkající se ledna 2014.
16. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil těchto pět zajišťovacích příkazů.
17. Podle žalovaného v odůvodněních napadených rozhodnutí jsou uvedeny zcela konkrétní skutečnosti, které měly za následek vyvolání odůvodněné obavy, že předmětné daňové platební povinnosti budou v době jejich vymahatelnosti nedobytné, nebo že bude jejich vybrání spojeno se značnými obtížemi. Rozhodně se správce daně neomezil na obecná konstatování, jak namítá žalobce. Toto je zřejmé ze skutečností uvedených v odůvodněních zajišťovacích příkazů, které se týkají výhradně odvolatele, potažmo jeho odběratelů či dodavatelů, které zjistil správce daně vyhledávací činností dle § 78 daňového řádu, a současně mají oporu ve skutkovém a právním stavu, přičemž jsou součástí správního spisu.
18. Odvolací orgán rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, že správce daně uvedl bez dalšího, že žalobce je „vysoce rizikovým“ či že je snad „součástí řetězce, a že daň v řetězci nebude zaplacená“, jelikož toto tvrzení správce daně se opírá v odůvodněních zajišťovacích příkazů o skutečnost, že pan Ing. M. U., který je jednatelem a ze čtyřiceti procent společníkem obchodní společnosti Carl Shaefer (Czech) s.r.o., což je jeden z hlavních odběratelů odvolatele, má dispoziční práva k účtům odvolatele, z čehož správce daně oprávněně usoudil, že by žalobce mohl být zapojen do řetězce s dalšími obchodními společnostmi, jejichž cílem je neodvedení DPH. Co se tedy týká námítky žalobce, že mu není zřejmé, na základě jakých skutečností správce daně dospěl k závěru o jeho rizikovosti či snad zapojení do řetězce, tak v odůvodněních zajišťovacích příkazů jsou výše uvedené skutečnosti výslovně uvedeny, a rovněž z nich je patrná existence odůvodněné obavy a hrozícího nebezpečí z prodlení. Odvolací orgán považuje množství uvedených skutečností, pro něž správce daně vydal zajišťovací příkazy, za dostatečné. Správce daně přistoupil k vydání napadených rozhodnutí hned z několika důvodů, které explicitně uvedl.
19. Konkrétně se jednalo o následující skutečnosti: žalobce vykazuje milionové či desetimilionové obraty s velmi nízkými vlastními daňovými povinnostmi; ke dni 10. 6. 2014 správce daně na osobním daňovém účtu žalobce evidoval nedoplatek ve smyslu § 153 daňového řádu na DPH ve výši 109 580 Kč; žalobce obchoduje s rizikovou komoditou; dispoziční práva k bankovním účtům má mimo jiné osoba, která není jednatelem ani společníkem odvolatele, nýbrž je jednatelem a jedním ze společníků odběratele odvolatele, přičemž mezi těmito subjekty probíhají měsíční platební transakce v řádech milionu Kč, z čehož pramení i podezření správce daně na zapojení daňového subjektu do tzv. řetězce, jehož cílem je neodvedení DPH; žalobce nemá vlastní webové stránky; není registrován k dani silniční ani k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti; vykazuje v daňových tvrzeních k DPH jinou výši pořizovaného zboží, než správce daně zjistil z informačního systému VIES; nemá žádný zabavitelný majetek, vyjma peněžních prostředků na

bankovních účtech. Správce daně vyhodnotil shora uvedené skutečnosti v jejich vzájemné souvislosti, z nichž usoudil, že žalobce je schopen ukončit svou podnikatelskou činnost během velmi krátkého časového horizontu, čímž je ohrožen i výběr předmětných daňových povinností na DPH, z čehož vyplynulo rovněž hrozící nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 zákona o DPH.

20. K námitce, že při obchodu se zlatem nemůže z důvodu zvláštního režimu docházet k podvodům s DPH, žalovaný uvedl, že před vydáním zajišťovacích příkazů v souladu s § 103 zákona o DPH ve spojení s § 167 odst. 1 daňového řádu není správce daně povinen zjišťovat veškeré skutečnosti co nejúplněji tak, jak předpokládá § 92 odst. 2 daňového řádu. Kdyby postupoval dle obvyklého běhu řízení, v tradičních časových intervalech, mohl by daňový subjekt činit kroky, které by budoucí výběr daně zmařily nebo podstatně ztížily. Proto správce daně zahájil postupy k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu, přičemž prokázání skutečností, z nichž vyplývají pochybnosti správce daně, bude předmětem dalšího řízení.
21. Žalovaný obdobně reagoval na námitku žalobce, že není zřejmé, z jakého důvodu nebyly tyto skutečnosti správcem daně zohledněny, když ústní jednání, ve kterém žalobce podal správci daně vysvětlení jeho podnikatelské činnosti, se konalo dne 19. 3. 2014 a zajišťovací příkazy byly vydány až dne 11. 6. 2014, tedy cca za tři měsíce poté, co správce daně obdržel uvedené informace. Žalovaný uvedl, že z daňového spisu je zřejmé, že žalobcem uváděné skutečnosti se vztahují k jinému zdaňovacímu období (listopad 2013), než která jsou předmětem těchto řízení o zajištění DPH. Zároveň samotná poskytnutá součinnost žalobce a podání vysvětlení spolu s předložením daňových dokladů neznámá, že skutečnosti v nich tvrzené jsou prokázány. Z daňového spisu vyplynulo, že v současnosti probíhá v rámci jiných dílčích daňových řízení a vyhledávací činnosti ověřování tvrzených skutečností. Do ukončení souběžně vedených dílčích daňových řízení nemohou být vyvráceny pochybnosti správce daně vyjádřené v odůvodněných zajišťovacích příkazích, především ohledně vykázané daňové povinnosti a s ohledem na uvedené skutečnosti i na vydání a platnost napadených rozhodnutí, které jsou institutem pouze dočasným.
22. K výpočtu daňové povinnosti v zajišťovacích příkazech žalovaný uvedl, že z daňového spisu bylo zjištěno, že správce daně vycházel z jemu dostupných informací, konkrétně tedy z bankovních výpisů, které pro správce daně představovaly důkazní prostředky ve smyslu § 98 odst. 3 písm. d) daňového řádu. Správce daně nadto provedl výpočet plně v souladu s ustanovením § 167 odst. 4 daňového řádu za přiměřeného použití § 98 daňového řádu. Napadená rozhodnutí mají pouze předstižnou povahu, tudíž na jejich základě nejsou předmětné daňové povinnosti na DPH stanoveny. Skutečnost, že žalobce podal daňová priznání k DPH za předmětná zdaňovací období, nelze považovat za podstatnou, jelikož u správce daně neustále existují důvodné pochybnosti o vykazovaných hodnotách v těchto podáních.
23. Závěrem žalovaný shrnul, že v zajišťovacích příkazech uvedené důvody jsou pro prokázání ohrožení vybrání daně v době její splatnosti dostačující a plně naplňují jak stav odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, tak i skutečnosti dostatečně dokládající stanovenou výši zajišťované částky a tedy i požadované jistoty. Vydání odvoláním napadených zajišťovacích příkazů proto pokládá odvolací orgán za adekvátní, protože správce daně je povinen postupovat v souladu s citovaným daňovým řádem tak, aby byl zajištěn cíl správy daně, tj. správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Z hlediska formálního pak lze konstatovat, že znění odůvodnění

zajišťovacích příkazů, je dostatečně konkretizované, srozumitelné a odpovídá rozsahu, jaký je vymezen zákonem.

II.

Argumentace účastníků

24. Žalobce namítal, že zákonem stanovené podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů a pro vydání napadeného rozhodnutí, jak vyplývají z § 167 odst. 1 daňového řádu a z § 103 ZDPH, nebyly v jeho konkrétním případě splněny a uvedená rozhodnutí byla proto vydána v rozporu se zákonem. Všechna uvedená rozhodnutí jsou přitom rovněž nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
25. Co se týče zajišťovacích příkazů na období leden, únor a březen 2014, tak žalobce předně namítá, že je nebylo možno vydat, neboť na daná období byl již vydán platební výměr a daň tedy byla již vyměřena. Z textace předmětných zajišťovacích příkazů vyplývá, že byly vydány na zajištění úhrady daně z přidané hodnoty, která „dosud nebyla stanovena“, je zřejmé, že toto tvrzení je s ohledem na tyto skutkové okolnosti v přímém rozporu se skutečným stavem věci a v přímém rozporu s obsahem správního spisu.
26. Žalobce dále namítá nezákonnost a nedostatečnou odůvodněnost všech zajišťovacích příkazů. Nezákonnost spatřuje v tom, že neexistovala odůvodněná obava, že daň bude nedobytná a že správní orgány tuto nedobytnost neodůvodnily. K nedobytnosti žalobce uvádí několik žalobních námitek, kterými zpochybňuje důvody uvedené v zajišťovacích příkazech pro existenci odůvodněné obavy nedobytnosti daně.
27. Namítá zejména, že správce daně vydal předmětné zajišťovací příkazy, aniž by jakkoliv přihlédl k předmětu jeho podnikání a jeho specifikům. To navíc za situace, kdy většina podstatných skutečností odůvodňujících postup daňového subjektu, který je napadán správcem daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů, byla správci daně známa. Daňová příznání k DPH podávána daňovým subjektem obsahují zcela oprávněně vysoké obraty při relativně nízké daňové povinnosti – stát totiž část převažující komodity, se kterou daňový subjekt obchoduje (investiční zlato) z režimu DPH de facto vyloučil, a druhou část (neinvestiční zlato) zatížil přenesenou daňovou povinností.
28. Co se týče dluhu na DPH, tak žalobce zdůrazňuje, že se tak stalo pouhým administrativním nedopatřením a nikoliv zamýšlenou aktivitou a dluh ihned po upozornění doplatil. Co se týče dispozičního práva k účtům žalobce, tak skutečnost, že k nim má kromě osob jednajících jménem daňového subjektu dispoziční oprávnění i jiná osoba, která současně disponuje i bankovním účtem jednoho z odběratelů daňového subjektu, nemůže dle názoru žalobce vyvolat obavu z ohrožení budoucí dobytosti dosud nestanovené daně nebo obavu z hrozícího prodlení. Rozhodující je skutečnost, že s peněžními prostředky na účtech uloženými může disponovat žalobce, a že platby od odběratelů nejsou směřovány na účty třetích osob, ale procházejí účty, jejichž majitelem je žalobce (což, jak plyne z odůvodnění zajišťovacích příkazů a napadeného rozhodnutí, správce daně ani správní orgán nezpochybňují). Tyto bankovní účty, potažmo peněžní prostředky na nich uložené a na ně připisované, lze tedy potencionálně použít k úhradě dosud nestanovené daně. Navíc, jak daňový subjekt vysvětlil správci daně při místním šetření, má s panem Urbanem uzavřenu smlouvu o obchodním zastoupení, ze které je

patrné, že pan Urban vyvíjí činnost spočívající ve vyhledávání zájemců k uzavření obchodů.

29. Žalobce dále zdůrazňuje, že již dne 19. 3. 2014, tj. cca 3 měsíce před vydáním zajišťovacích příkazů, při ústním jednání předložil správci daně nájemní smlouvu ze dne 1. 11. 2013, na základě které si od společnosti AU - Servis s.r.o. pronajal prostory své provozovny v Praze 1. Z této smlouvy jednoznačně vyplývá, že v nájemném jsou zahrnuty i platby za teplo a teplou vodu, vodné a stočné, odběr elektrické energie, úklid společných prostor a ostrahu objektu. Argument správce daně, že účtem žalobce neprocházejí kromě platby nájemného jiné úhrady související s provozem jeho provozovny tak je ve zjevném rozporu s důkazními prostředky, které správce daně shromáždil. Není tudíž pravdou tvrzení správního orgánu uvedené na str. 10, odst. 4, napadeného rozhodnutí, že „se odvolatel k této skutečnosti [k dispozičnímu právu p. Urbana] dosud nijak nevyjádřil“.
30. Dále žalobce zdůrazňuje, že na internetových stránkách www.centrumzlatniku.cz je v záložce „Firmy“ rovněž uveden odkaz na něj a předmět jeho činnosti (<http://www.centrumzlatniku.cz/firmy/>). S ohledem na filosofii tohoto centra vtělené do hesla „Vše pod jednou střechou“ se žalobce rozhodl neprezentovat svoji obchodní firmu prostřednictvím samostatných internetových stránek, neboť tato forma prezentace je s ohledem na jeho ekonomický model zcela dostačující. Pakliže správní orgán dále argumentuje existencí jakéhosi řetězce, žalobce se proti tomuto tvrzení správního orgánu důrazně ohrazuje, když současně uvádí, že mu není známa jakákoliv okolnost, která by svědčila tomu, že některý z jeho obchodních partnerů jedná s cílem neodvést DPH. Na rozdíl od správního orgánu je toho názoru, že seznam nespolehlivých plátců, ve kterém není žádný z jeho obchodních partnerů uveden, je v této souvislosti podstatné vodítko.
31. Žalobce uvádí, že výše částky, která je uváděna jako částka k zajištění v předmětných zajišťovacích případech, je zcela nepřiměřená, neboť v ní zcela absentuje zhodnocení skutečností, o kterých správce daně věděl, a to, že žalobce primárně obchoduje s investičním zlatem (které je od DPH osvobozeno), resp. se zlatem (u kterého se uplatňuje režim přenesené daňové povinnosti). Proto je nepřipadný poukaz správního orgánu na skutečnost, že žalobce má při vysokých obrátech nízkou povinnost k DPH, neboť většina obchodovaného materiálu DPH nepodléhá.
32. Žalobce je toho názoru, že z předmětných zajišťovacích příkazů ani z napadeného rozhodnutí neplyne, z jakých důvodů správní orgány rozhodly pro okamžitou účinnost a vykonatelnost příkazů (která ve svém důsledku vedla k vydání exekučních příkazů a provedení exekuce příkázáním pohledávky z bankovního účtu). Žalobce je tak přesvědčen, že pro naprostou absenci správní úvahy ohledně nebezpečí z prodlení je třeba předmětné rozhodnutí a jemu předcházející zajišťovací příkazy zrušit.
33. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že setrvává na svých názorech z napadeného rozhodnutí, které nadále považuje za zákonné a dostatečně odůvodněné. Žalovaný zopakoval své argumenty z napadeného rozhodnutí. Dodal, že výklad žalobce, že by nešlo vydat zajišťovací příkaz na období, na které již byla daň vyměřena, odporuje smyslu nejen § 167 odst. 1 daňového řádu ale i celého zákona. Pokud daňový řád připouští v doměřovacím řízení doměření daně ve výši rozdílu poslední známé (tedy i konkludentně vyměřené) daně a částky nově zjištěné podle § 143 daňového řádu a násl., pak lze úhradu této v budoucnu doměřené a tedy i stanovené daně podle § 167 daňového řádu zajistit.
34. Žalobce v replice setrval na svých žalobních bodech a reagoval na vyjádření žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

35. Při jednání dne 20. 3. 2018 zástupci obou účastníků zopakovali a odkázali na svou argumentaci v písemných podáních.
36. Soud při jednání provedl důkaz protokolem finančního úřadu o místním šetření u žalobce ze dne 19. 3. 2014, č. j. 671806/14/2010-5403-108038.

III.

Posouzení žaloby

III.1 Úvod

37. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
38. Soud se bude nejdříve zabývat námitkami, zda správce daně v zajišťovacích příkazech uvedl dostatečné důvody pro existenci odůvodněné obavy, že žalobci bude v budoucnu stanovena daň, která bude nevymahatelná.
39. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Podle odstavce 3 poté není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

Podle § 103 zákona o DPH hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepiše o tom úřední záznam.

40. Judikatura správních soudů k zajišťovacím příkazům je bohatá a lze z ní dovodit následující principy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104; a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35, s tam uvedenými odkazy).
41. Zajišťovací příkaz je zajišťovacím instrumentem ve vztahu k dani ještě nestanovené či dosud nesplatné. Jedná se o rozhodnutí, které je nutně toliko předběžného a dočasného charakteru a které má napomoci zabezpečení úhrady daně jakožto jednoho ze základních cílů správy daní. Současně však správce daně vydáním zajišťovacího příkazu závažně zasahuje do majetkových práv daňového subjektu. Daňový řád proto podmiňuje možnost vydání zajišťovacího příkazu existencí odůvodněných obav, přičemž pro zabránění svévoli je nutné, aby správce daně zcela konkrétně identifikoval důvody, které ho vedou k odůvodněným obavám ve vztahu k úhradě daně.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

42. Správce daně může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že a) daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a zároveň že b) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tyto skutečnosti musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.).
43. Naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině lze konstatovat, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu.
44. Nelze požadovat po správci daně, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně. Na druhou stranu nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti zcela odhlédnout. Správce daně je povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací
45. Městský soud v nyní posuzovaném případě zhodnotí, zda napadené rozhodnutí a zajišťovací příkazy jsou v souladu s výše citovanými zákonnými ustanoveními ve světle právě uvedených principů judikatury. Soud nejdříve posoudí důvody uvedené správcem daně svědčící budoucímu stanovení daně a poté důvody uvedené pro budoucí nedobytnost daně.
46. Úvodem soud musí však ještě podotknout, že správce daně neprovádí při rozhodování o vydání zajišťovacího příkazu dokazování ve smyslu § 92 daňového řádu. Správce daně pouze zjišťuje indicie, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtížích při vybírání daně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48 pod bodem 15, či ze dne 6. června 2016 č. j. 6 Afs 255/2015-45). V tomto ohledu je tedy námitka žalobce, že se finanční úřad tímto ustanovením neřídil neopodstatněná. Na druhou stranu, jak bylo uvedeno výše, to neznámá, že správce daně nemusí mít pro své rozhodnutí žádné podklady a že nemusí relevantní skutečnosti vzít v potaz. I když nejde o úplné zjišťování skutkového stavu, musí správce daně zohlednit všechny mu známé relevantní skutečnosti a odvolací orgán se musí vypořádat s námitkami, které daňový subjekt v odvolání uvede.

III.2 Důvody svědčící budoucímu stanovení daně

47. Soud předně konstatuje, že ze zajišťovacích příkazů není jednoznačné, z jakých skutečností správce daně vycházel při závěru, že daň bude v budoucnu v určité výši doměřena. Zajišťovací příkazy uvádějí několik důvodů, ve kterých finanční úřad spatřuje splnění podmínek § 167 odst. 1 daňového řádu. Finanční úřad však nijak nerozlišuje, zda jde o předpoklad týkající se výše daně nebo o pochybnosti o její nedobytnosti v budoucnu. Konkrétně finanční úřad uvedl: žalobce vykazuje milionové či desetimilionové obraty s velmi nízkými vlastními daňovými povinnostmi; ke dni 10. 6. 2014 správce daně na osobním daňovém účtu žalobce evidoval nedoplatek na DPH ve výši 109 580 Kč; žalobce obchoduje s rizikovou komoditou; dispoziční práva k bankovním účtům má osoba, která není jednatelem ani společníkem odvolatele, nýbrž je jednatelem a jedním ze společníků odběratele, přičemž mezi těmito subjekty probíhají měsíční platební transakce v řádech milionu Kč, z čehož pramení i podezření správce daně na zapojení daňového subjektu do tzv. řetězce, jehož cílem je neodvedení DPH; žalobce nemá vlastní webové stránky; není registrován k dani silniční ani k dani z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti; vykazuje v daňových tvrzeních k DPH jinou výši pořízeného zboží, než správce daně zjistil z informačního systému VIES; nemá žádný zabavitelný majetek, vyjma peněžních prostředků na bankovních účtech. Uvedené důvody se však dle soudu vztahují spíše k možné nedobytnosti daně v budoucnu. Jako důvod svědčící možnému doměření daně lze považovat pouze vykazování milionových či desetimilionových obrátů s velmi nízkými vlastními daňovými povinnostmi a vykazování v daňových tvrzeních k DPH jinou výši pořízeného zboží, než je v informačním systému VIES.
48. Finanční úřad při odhadu skutečné daňové povinnosti vyšel z příjmů žalobce z účtů plátců DPH a zohlednil úhrady na účty plátců v rámci nároku na odpočet zaplacené DPH. Přitom nezohlednil platby provedené žalobcem do zahraničí, které představovaly podstatnou část plateb. Žalobce k tomu uvádí, že důvodem nízko vykazovaných daňových povinností je skutečnost, že primárně obchoduje se zlatem, které nakupuje v zahraničí.
49. Podle § 92 odst. 2 zákona o DPH od daně bez nároku na odpočet daně je osvobozeno dodání investičního zlata v tuzemsku, pořízení z jiného členského státu a jeho dovoz. Obchod s investičním zlatem tedy nepodléhá DPH. Pokud jde o neinvestiční zlato, tak u něj je v souladu s § 92b odst. 2 zákona o DPH uplatňována přenesená daňová povinnost, která také v důsledku vede k nulové daňové povinnosti.
50. Podle soudu poukáz žalobce na to, že předmětem jeho podnikání je obchod se zlatem, je podstatnou okolností, která má zásadní vliv na výši daňové povinnosti žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této námitce pouze uvedl, že skutečnost, že žalobce skutečně primárně obchoduje se zlatem, tedy mimo režim DPH, nebyla prokázána a bude šetřena až v rámci postupu k odstranění pochybností.
51. Soud však podotýká, že skutečnost, že žalobce obchoduje primárně se zlatem, byla správcí daně známa a finanční úřad z ní dokonce v zajišťovacích příkazech vycházel. Finanční úřad v nich uvedl, že na základě šetření za měsíce listopad a prosinec 2013 bylo zjištěno, že žalobce se zabývá nákupem a prodejem investičního a šperkařského zlata. Lze akceptovat, že skutečnost, že žalobce se zlatem obchodoval v předchozích měsících, ještě nestaví najisto, že tak činil i v měsících následujících. Nicméně jde již o konkrétní zjištěnou informaci týkající se konkrétního daňového subjektu, kterou podle soudu nebylo možné

v tomto případě při rozhodování o zajištění daně ignorovat. Žalovaný se s tvrzením žalobce v napadeném rozhodnutí nevypořádal v potřebném rozsahu. Tato skutečnost podstatným způsobem snižuje pravděpodobnost, že by žalobci měla být podstatným způsobem doměřena DPH.

52. Povinností žalovaného bylo tedy se s touto námitkou žalobce věcně vypořádat a nebylo možné ji odbýt slovy, že předmět činnosti žalobce bude teprve předmětem dokazování. V tomto kontextu lze také poukázat na obecnou zásadu správy daní, že správce daně přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Přitom o skutečnosti, že žalobce obchoduje se zlatem, svědčí i další okolnosti, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně se jedná o nájemní smlouvu, že kancelář žalobce je umístěna na adrese, kde sídlí tzv. Centrum zlatníků Praha, firma žalobce je inzerována na webových stránkách tohoto centra a obchodními partnery žalobce byly subjekty obchodující se zlatem a šperky.
53. Ohledně jiných záznamů v systému VIES žalobce podotkl, že to lze vysvětlit obchodovanou komoditou. Podle žalobce při obchodování s investičním zlatem se v evidencích pro účely DPH vykazuje a vyčísľuje pouze jeho prodej, nikoli i jeho nákup. To na rozdíl např. od evidence VIES, kde jeho obchodní partner německá společnost BEDRA GmbH prodej investičního zlata žalobci vykazuje, žalobce však ve své evidenci nákup tohoto zboží nevykazuje, což je důvodem pro rozdíly zmiňované žalovaným. Tato skutečnost je tedy dle žalobce dána výlučně legislativní úpravou evidence DPH.
54. Systém VIES je elektronický systém, který v rámci Evropské Unie slouží především správcům daně ke kontrole přeshraničních transakcí týkajících se zboží a služeb. Do systému se mimo jiné zadávají přeshraniční prodeje zboží. Vysvětlení podané žalobcem, proč vykazuje v daňových tvrzeních k DPH jinou výši pořízeného zboží, než je v informačním systému VIES s ohledem na obchodovanou komoditu se tedy jeví jako přesvědčivé. Žalovaný tedy opět pochybil, pokud vůbec nevzal v úvahu předmět podnikání žalobce, který tuto diskrepanci vysvětľuje.
55. Soud tedy uzavírá, že správce daně se nedostatečně zabýval důvody, proč se domnívá, že v budoucnu bude třeba žalobci doměřit DPH, respektive stanovit v dané výši, kterou finanční úřad stanovil. Zároveň se žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s námitkami, kterými žalobce tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvracel. V konečném důsledku tedy soud hodnotí, že správce daně prokázal pouze minimální pravděpodobnost, že by žalobci měla být doměřena, respektive vyměřena daň, tak jak uvedl v zajišťovacích příkazech.
56. Jak však bylo uvedeno výše, pokud jsou důvody, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně. Těmto se tedy nyní bude soud zabývat.

III.3 Důvody svědčící budoucí nedobytnosti daně

57. Správce daně v zajišťovacích příkazech uvedl několik důvodů, ve kterých spatřoval obavu z budoucí nedobytnosti daně (viz bod 47 výše). Žalobce ve svém odvolání k zajišťovacím příkazům jako i žalobě se k těmto důvodům podrobně vyjadřuje. Uvádí, že nedoplatek na DPH byl pouze jednorázový a byl ihned splacen. Žalobce nesouhlasí s charakteristikou svého podnikání jako podnikání s rizikovou komoditou. Uvádí, že z hlediska DPH se o

rizikovou komoditu nejedná vzhledem ke zvláštnímu režimu, který zlato u DPH má. K dispozičním právům s účty uvádí, že podstatné je, že dispoziční právo k účtům má i jednatel žalobce a důvodem pro dispoziční práva další osoby je, že s touto osobou má uzavřenu smlouvu o obchodním zastoupení. Pro zapojení do řetězce, ve kterém by byly páhány podvody s DPH, neexistují podle žalobce vůbec žádné důkazy, ani indicie. K webovým stránkám žalobce uvádí, že vzhledem na jeho obchodní model se jeví jako dostatečná propagace na webových stránkách www.centrumzlatniku.cz. Žalobce není registrován k silniční dani ani k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, neboť nemá žádné zaměstnance a podnikání vede vlastními silami společníků. Vykazování v daňových tvrzeních k DPH jiné výše pořízeného zboží, než v informačním systému VIES lze vysvětlit obchodovanou komoditou. Při obchodování s investičním zlatem se v evidencích pro účely DPH vykazuje a vyčísluje pouze jeho prodej, nikoli i jeho nákup. To na rozdíl např. od evidence VIES, kde jeho obchodní partner německá společnost BEDRA GmbH prodej investičního zlata žalobci vykazuje, žalobce však ve své evidenci nákup tohoto zboží nevykazuje, což je důvodem pro rozdíly zmiňované žalovaným. Ohledně majetku žalobce uvádí, že obchodování s drahými kovy z podstaty věci nevyžaduje vlastnické právo k majetku v podobě nemovitostí atd. Žalobce totiž neobchoduje s drahými kovy ve velkých objemech, proto nejsou potřebné např. skladovací prostory a je z hlediska finanční optimalizace podniku (např. ukazatele zadluženosti atd.) či tzv. cash flow efektivnější mít k majetku nájemní či obdobné právo.

58. Soud k důvodům uvedeným správcem daně obecně podotýká, že se jedná o relevantní důvody, které jsou obecně způsobilé svědčit o budoucí nedobytnosti daně. Jak však již soud uvedl výše, zajišťovací příkazy musí být vždy založeny na individualizovaných okolnostech týkajících se konkrétního daňového subjektu. Soud je toho názoru, že daňové orgány takto nepostupovaly. Žalovaný se s námitkami uvedenými v odvolání žalobce vypořádal nedostatečně a nepříliš přesvědčivě.
59. Největší nedostatek soud spatřuje opět v tom, že se žalovaný zcela odmítl zabývat předmětem podnikání žalobce a toto při svém hodnocení zákonnosti zajišťovacích příkazů zohlednit. Přitom řadu důvodů, které finanční úřad uvedl pro pochybnosti o dobytosti daně v budoucnu, jde právě vysvětlit povahou podnikání žalobce.
60. Byl-li předmětem podnikání žalobce obchod se zlatem a investičním zlatem, tak tím lze vysvětlit absenci zaměstnanců žalobce, nemovitého majetku, či rozdíl mezi daňovými tvrzeními a evidencí VIES. Zejména to však také značně oslabuje tvrzení správce daně, že žalobce obchoduje s rizikovou komoditou. Dle názoru soudu při posouzení věci nelze nepřihlídnout ke zvláštnímu režimu, který tato komodita v zákoně o DPH má (viz bod 49 výše).
61. Tyto relevantní námitky, které snižují podezřelost podnikání žalobce, nebylo možno odbýt tím, že při vydávání zajišťovacích příkazů není správce daně povinen zjišťovat veškeré skutečnosti co nejúplněji. Soud zde musí opět zdůraznit, že v dané věci nebylo třeba, aby správní orgány prováděly rozsáhlé zjišťování, či dokonce dokazování. V době vydání zajišťovacích příkazů měl správce daně informace o předmětu podnikání žalobce z již probíhajícího postupu k odstranění pochybností za měsíc listopad 2013.
62. Povinností žalovaného poté bylo se s těmito okolnostmi a námitkami žalobce přesvědčivě vypořádat. Pokud žalovaný namítá, že tvrzení žalobce o předmětu jeho podnikání dosud nebylo prokázáno, či že se týká aktivit žalobce v minulosti (minulostí je myšleno období

dvou měsíců od listopadu 2013), tak tímto směrem sice argumentovat jistě může, ale bylo by poté nutné, aby pro své pochybnosti uvedl některé konkrétní důvody a podložil je zjištěnými skutečnostmi. Zajišťovací příkazy, které jsou vážným zásahem do majetkových práv daňového subjektu, nelze založit na postoji správce daně, že daňovému subjektu nebude věřit vůbec nic. Zvláště pokud informace o daňovém subjektu, které správce daně do té doby shromáždil, svědčí o tom, že žalobce skutečně obchoduje se zlatem. Jedná se zejména o již zmíněné informace zjištěné místním šetřením dne 19. 3. 2014, provozovnu žalobce v centru zlatníků, jeho propagaci na stránkách centra zlatníků či povahu odběratelů a dodavatelů žalobce. Rovněž je bez nějakých konkrétních zjištění krajně nepravděpodobné, že by žalobce mezi listopadem 2013 a lednem 2014 radikálně změnil předmět svého podnikání.

63. Podle soudu měl také správce daně ve svých úvahách před vydáním zajišťovacích příkazů vzít v potaz dosavadní spolupráci žalobce s daňovými orgány zejména v případě postupu k odstranění pochybností u DPH. Z protokolu o místním šetření ze dne 19. 3. 2014 vyplývá, že žalobce s finančním úřadem plně spolupracoval. Vysvětlil mu předmět svého podnikání a podal informace o svých konkrétních odběratelích a dodavatelích.
64. Ve shrnutí soud uvádí, že okolnosti uvedené správcem daně, kterými podkládal svou odůvodněnou obavu svědčící budoucí nedobytnosti daně, byly sice relevantní, avšak ve světle jiných okolností, které měl žalovaný i finanční úřad vzít v úvahu nečiní důvody natolik silnými, aby vyvážily slabé důvody, které správce daně uvedl pro doměření daně, respektive jeho vyčíslení v takové výši v budoucnu. To, co správce daně o chování a majetkových poměrech žalobce zjistil a jak zjištění vyhodnotil, nebylo v tomto případě dostatečné pro užití tak závažného opatření, jakým ve vztahu k ústavně chráněnému vlastnickému právu zajišťovací příkaz je. Je nutno opět zdůraznit, že zajišťovací příkaz je velmi vážným zásahem do majetkových práv daňového subjektu, který může mít vážné až fatální dopady na jeho podnikání. Jako takový musí být používán ve výjimečných případech a po pečlivém zvážení všech relevantních okolností ze strany správce daně. To se však v nyní posuzované situaci nestalo a soud tedy vyhověl žalobní námitce o absenci odůvodněné obavy.

III.4 Další námitky žalobce

65. Naopak městský soud nepovažuje za důvodnou námitku ohledně údajné nezákonnosti zajišťovacích příkazů pro leden, únor a březen 2014 z důvodu, že na tyto měsíce byla již dříve daň vyměřena.
66. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Podle § 143 odst. 1 daňového řádu lze daň lze doměřit z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejímu doměření na překážku.

Podle § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky.

67. V nyní posuzované věci byly zajišťovací příkazy na období leden, únor a březen 2014 vydány 11. 6. 2014. Správci daně tedy nic nebránilo v tom v daný moment, a ještě mnoho měsíců, ba let poté daň za předmětné období doměřit. Skutečnost, že na dané období již

byla pravomocně daň konkludentně stanovena, není této možnosti na překážku, jak výslovně stanoví § 143 odst. 1 daňového řádu. Doměřená daň je rovněž daní. Podle soudu tedy daní, která nebyla dosud stanovena ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, je nutno chápat i daň stanovenou z moci úřední, včetně daně doměřené podle § 143 daňového řádu (shodně viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2015, č. j. 22 Af 8/2015-69).

68. Soud se ani nedomnívá, jak namítá žalobce, že by správce daně musel pochybnosti o již vyměřené dani získat nějakým procesním způsobem, jako například daňovou kontrolou. Podle soudu pochybnosti správce daně o výši již stanovené daně mohou plynout i z jeho vlastní vyhledávací činnosti podle § 78 daňového řádu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Na základě všech výše uvedených důvodů městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního a podle odstavce 4 téhož ustanovení věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň soud v zájmu právní jistoty zrušil i napadené rozhodnutí předcházející zajišťovací příkazy, neboť má za to, že splnění podmínek pro jejich vydání nebylo z obsahu spisu prokázáno (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66, bod 55).
70. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto mu náleží plná náhrada nákladů řízení.
71. Žalobce byl v této věci zastoupen advokátkou a má tedy právo na náhradu nákladů řízení za toto zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Jeho náklady řízení tvoří jednak zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč a jednak odměna zástupkyni. Soud nepovažoval za důvodně vynaložený náklad ve smyslu § 60 odst. 1 soudního řádu zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč vynaložený na žádost o odkladný účinek napadeného rozhodnutí, neboť tento soud shledal nedůvodným a zamítl jej. Odměna zástupce činí tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání repliky, účast na jednání) a související náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle citované vyhlášky č. 177/1996 Sb., plus DPH ve výši 21 %. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 15 342 Kč k rukám jeho zástupkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v. r.
předsedkyně senátu